

A gettólakók egészségügyi és kórházi ellátása kétségbeejtő volt. A Szabolcs utcai jól felszerelt, modern zsidó kórházat röviddel a megszállás után elvették a németek; ezután a Zsidó Tanács az elbocsátott orvosok és ápolónők együttműködésével két szükségkórházat létesített – az egyiket a Wesselényi utca 44. sz. alatti zsidó hitközségi iskolában, a másikat a Bethlen tér 2.-ben (az OMZSA-székház egy részében). Mivel mindkét intézmény kívül esett a gettó határain, különleges engedélyt kellett beszerezni, hogy a gettó lakossága igénybe vehesse ezeket. Hogy a kórházakat a nyilasoktól megvédjék, a Nemzetközi Vöröskereszt Központi Szükségkórháznak nevezték őket. A gettón belül működő kisebb kiegészítő egységeket is Vöröskeresztes kórháznak nevezték. Ám ez sem tartotta vissza a nyilas támadókat.

A központi kórházak kapacitását, akárcsak a gettóban működő kiegészítő egységeket, a végsőig megterhelték. Nemcsak azért voltak túlszűfoltak, mert nagyon sok valóban rászoruló pácienset kellett befogadniuk, hanem azért is, mert sok más zsidó is itt keresett menedéket. A probléma fennmaradt azután is, hogy az „illetéktelen” zsidókat Szegő határozott intézkedései eredményeképpen december 21-én a gettóba toloncolták. Sőt, a következő időszakban még súlyosabbá vált a helyzet az egyre hevesebb szovjet támadások és a nyilasok fokozódó brutalitása miatt.

A szükségkórházak nyújtotta kép Dante Infernójának jeleneit idézte. A súlyos esetek száma napról napra nőtt, és a kórházi ágyak csakhamar megteltek. A pácienseket már a padlón kellett elhelyezni mindenütt. Hamarosan az ápolónők és az orvosok szobái is megteltek betegekkel. Gyógyszer, mosdóhelyiség és vécé alig volt. Akadozott a víz- és az ételminőség-ellátás. És az ostrom utolsó heteiben nem lehetett eltemetni a halottakat.

A betegek többsége kritikus állapotban került be. Több száz öngyilkosság történt, főképp a kitért és erősen asszimilálódott zsidók körében, akik egyszerre úgy lálták, hogy világuk összeomlott; másokat súlyos sebesülésekkel hoztak be a nyilasok fegyveres támadásai után; néhányukat azután, hogy belelőtték őket a Dunába, vagy szovjet tüzéri támadások nyomán; megint mások az öregséggel, hiányos táplálkozással vagy fertőzésekkel összefüggő krónikus betegségben szenvedtek; sürgős műtéteket gyakran lepedőkkal letakart konyhaasztalon végeztek el, sokszor érzéstelenítés nélkül. A sebészcsoport, mely dr. Frank György, dr. Róth József és dr. Tauber László orvosokból állt, szinte csodákat művelt. Karácsony napja után megszűnt az áramszolgáltatás; sok sürgős operációt házi készítésű gyertyák fényében vagy zseblámpák mellett kellett elvégezni. A kórházaknak volt szülészeti részlegük, valamint más specializált szolgál-